

N:o 80.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 15 Maj 1872.
— — — — Andra Kammaren den 15 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om förändring af eller tillägg till bestämmelserna uti Kongl. Förordningen den 15 Februari 1855 angående behandling af frågor om understöd, som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nödlidande från det andra.

(Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 1) Utlåtande N:o 12.)

S. A. K.

Inom Riksdagens Andra Kammare har förslag blifvit framställt om upphäfvande af, bland annat, Kongl. Förordningen den 15 Februari 1855 angående behandling af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nödlidande från det andra.

Vid pröfningen af detta förslag har Riksdagen, med fästadt afseende å det särskilda politiska förhållande, hvori de begge rikena stå till hvarandra, ansett billigt och lämpligt vara, att grundsatsen om deras ömsesidiga ersättningsskyldighet i frågor af nämnda beskaffenhet är i lag erkänd och att erforderliga bestämmelser finnas antagna till reglering af sättet för grundsatsens tillämpning; hvarföre Riksdagen funnit sig icke böra under-

stödja ett förslag, åsyftande att undanrödja denna redan under en följd af år med skäl erkända grundsats och alla bestämmelser i ämnet; men då den ömsesidiga ersättningsskyldighet de förenade rikena emellan, som uti ofvanberörda nådiga förordningen erkännes, skulle bibehållas väsendtligen på grund af politiska skäl, har det synts Riksdagen, som borde statskassan hufvudsakligen deraf drabbas samt svenskt fattigvårdssamhälle ej hafva vidsträcktare skyldighet att godtgöra statskassan, än om understödet lemnats inom svenskt fattigvårdssamhälle.

Enligt nu gällande fattigvårdslag, § 29, sträcker sig svenskt fattigvårdssamhälles skyldighet att ersätta ett annat för der lemnadt understöd åt en person med hemortsrätt i det förra icke vidare, än till sådant understöd, som lemnats enligt 1 §:s bestämmelser om s. k. obligatorisk fattigvård. På grund af Förordningen den 15 Februari 1855, på sätt den hittills tillämpats, har det emellertid ålagts de svenska fattigvårdssamhällena att godtgöra statskassan hvarje slags understöd, som, i öfverensstämmelse med fattigvårdslag i Norge, der lemnats, följaktligen äfven sådant, som icke varit till obligatorisk fattigvård hänförligt. Vidare har Riksdagens uppmärksamhet blifvit fästad dervid, att under det, jemlikt stadgande uti instruktionen för länens lasarett- och kurhusdirektioner, fri vård lemnas alla veneriskt sjuka samt sådan sjukvårdsbehöfvande från annat distrikt, som är medellös, lemnas deremot uti intetdera fallet vården afgiftsfritt i Norge.

Då skäl synas för en sådan förändring i den förevarande förordningen, att statsverket vidkännes berörda kostnader, får Riksdagen, på grund af hvad sålunda blifvit anfördt, härigenom hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om sådan förändring af eller tillägg till bestämmelserna uti ifrågavarande nådiga Förordning af den 15 Februari 1855, att svenskt fattigvårdssamhälles skyldighet att godtgöra statskassan förskjuten ersättning för tillfällig fattigvård och sjukvård, lemnad någon dess medlem inom Norge, ej må blifva vidsträcktare, än om vården lemnats inom annat svenskt fattigvårdssamhälle.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 15 Maj 1872.
